

Спасениятъ удавеникъ.

(Разказва единъ повець).

Въ околноститѣ на нашето селце еднѣжъ се появи една огромна свирѣпа *мечка*. Тя нападаше на селскитѣ стада. День не се минаваше, щото да не се оплаче нѣкой отъ нея. На едного изтърбушила конь, на друго отвлѣкла теленце или овца... Най-послѣ дойде и моя редъ. Изяде ми ягне.

Това ме разгнѣви. Азъ рѣшихъ да я намѣря и убия.

Съ пушка въ ржка, съ ножъ и брадва на поясъ, азъ се отправихъ на пжтъ въ огромния лѣсъ, който се разтичаше по брѣга на шумния и пѣнливъ потокъ.

Дълго врѣме, почти прѣзъ цѣлия день, азъ напраздно се скитахъ на длѣжъ и ширъ низъ гората. Най-послѣ, по вечера като минавахъ край рѣката, изведнѣжъ замрѣхъ отъ радость.

Голѣмата *сива мечка* тревожно бродѣше по брѣга. Жално виеше и се наднисаше надъ самия високъ и подроненъ рѣченъ брѣгъ. Навѣрно тя мислѣше да скочи въ водата, но още не се рѣшаваше. А трѣбваше да скочи...